

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 542/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetího (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., Národná 17, Žilina, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v bližšie neoznačenom konaní a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cz 21/91 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom generálnej prokuratúry v bližšie nešpecifikovanom konaní a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cz 21/91. Sťažovateľ tiež navrhuje zrušiť rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991 a priznať mu nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Čadca prebiehalo pod sp. zn. 8C/751/89 konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991 bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 8C/751/89-18 zo 14. novembra 1989 a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne okresný súd rozsudkom č. k. 7C/303/91-70 zo 6. decembra 1991 opätovne vo veci

rozhodol. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ 23. apríla 2013 podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnej prokuratúry, o ktorom nebolo do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému postupu generálnej prokuratúry a postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cz 21/91 podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej uvádza, že rozsudkom okresného súdu zo 6. decembra 1991 mu bol nedôvodne odňatý majetok a tento rozsudok považuje za nezákonný a nespravodlivý. Zároveň namieta, že generálna prokuratúra porušila základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti nerozhodla o jeho podnete na podanie mimoriadneho dovolania. V závere dodal, že okresný súd spolu s najvyšším súdom a generálnou prokuratúrou porušili právo sťažovateľa na spravodlivé, nezávislé a nestranné súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7C/303/91 a na najvyššom súde pod sp. zn. 1Cz 21/91 a napadnuté rozsudky spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci a sú v rozpore so zásadou spravodlivej ochrany práv účastníkov súdneho konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Prvý identifikovaný nedostatok ústavnej sťažnosti sa týka formulovania petitu ústavnej sťažnosti; petitu chýba presné, určité a konkrétne označenie namietaného konania vedeného generálnou prokuratúrou [§ 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde], keďže petit ústavnej sťažnosti obsahuje len označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, avšak neobsahuje označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody. Zároveň z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991, čo však nepreniesol do petitu ústavnej sťažnosti, kde je ako zásah do práv sťažovateľa označený výhradne postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cz 21/91. Takto naformulovaný petit nemôže byť prevzatý do výroku rozhodnutia ústavného súdu, čo ho činí nevykonateľným.

6. Ďalším nedostatkom ústavnej sťažnosti je absentujúca ústavnoprávna argumentácia [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite

odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

7. Argumentácia obsiahnutá v predmetnej ústavnej sťažnosti je strohá, nejasná, zmätočná a nedostatočná, možno z nej vyvodit' len subjektívnu nespokojnosť sťažovateľa s nečinnosťou generálnej prokuratúry v súvislosti s podaným podnetom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a neobsahuje bližšiu špecifikáciu prípadného porušenia označených práv.

8. Absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, III. ÚS 611/2021, II. ÚS 244/2022, II. ÚS 379/2022).

9. Nie je v právomoci ústavného súdu vlastnou činnosťou a šetrením dopĺňať chýbajúce zdôvodnenie ústavnej sťažnosti a abstrahovať z podania sťažovateľa možné a ním bližšie nezdôvodnené porušenie jeho práv.

10. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že v danom prípade sa nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí netýka formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale esenciálnych obsahových náležitostí (neurčitého, resp. neúplného petitu a nedostatočného odôvodnenia). Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

11. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, a to bez predchádzajúcej výzvy podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd dodáva, že ani v prípade, ak by ústavná sťažnosť spĺňala všetky náležitosti ustanovené zákonom, neprinieslo by to pre sťažovateľa vecne iný výsledok. Ústavný súd totiž preskúmaním vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že o ústavných sťažnostiach namietajúcich postup generálnej prokuratúry v súvislosti s podaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991 už rozhodoval, a to uznesením č. k. II. ÚS 509/2018-15 zo 17. októbra 2018, v ktorom vyhodnotil ústavnú sťažnosť podanú proti dotknutému rozsudku najvyššieho súdu ako podanú oneskorene, a uznesením č. k. III. ÚS 167/2020-16 z 28. apríla 2020, v ktorom vyhodnotil ústavnú sťažnosť podanú opätovne proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ako neprípustnú a postupu generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI Pz 67/96 ako podanú neoprávnenou osobou.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd, vychádzajúc z § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, by ani za situácie splnenia zákonom

ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti nemal inú možnosť ako ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu